

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **R. A.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Čihákova 871/15, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-7/LE-BE02-LE22-2015, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-7/LE-BE02-LE22-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., se přiznává odměna ve výši 10.200,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015, č. j. OAM-258/LE-BE02-LE22-2014, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu.

V doplnění žaloby namítl, že závěry správního orgánu nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu. Ve vztahu k posouzení doplňkové ochrany a možnosti vycestování měl správní orgán podklady, které neodpovídají aktuální situaci konfliktu na Ukrajině. Pro posouzení doplňkové ochrany v podobě reálnosti nebezpečí vážné újmy, je namístě, aby zdroje ze země původu byly co nejaktuálnější. Správní orgán přitom při vydání rozhodnutí v březnu 2015 vycházel za rok a více starých zpráv – Zpráva OBSE je z dubna 2014, zpráva MZV je rovněž z dubna 2014.

Žalobce uvedl, že na Ukrajině docházelo a nadále dochází k tzv. hybridní válce mezi ukrajinsky mluvícími a ruský mluvícími Ukrajinci, podporovanými ruskou armádou. Ozbrojený konflikt na Ukrajině stojí každý den mnoho životů jak vojenské profesionály, tak i civilní obyvatelstvo, na denním pořádku jsou únosy (a to i např. mezinárodních mírových pozorovatelů OBSE, kteří již byli přinuceni svoji činnost v kritických oblastech ukončit a z takových míst se evakuovat), vraždy, mučení, atp. Rovněž odmítl tvrzení správního orgánu, že „*není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země.*“ Ačkoliv se největší boje skutečně koncentrují na východě a jihovýchodě Ukrajiny, ani ve zbývajících částech země nelze situaci v žádném označit jako bezpečnou. Například dne 6. 7. 2014 došlo k ozbrojenému útoku na poklidnou skupinu lidí na hlavním náměstí v Kyjevě, přičemž neznámí ozbrojení pachatelé zastřelili několik lidí a mnoho dalších zranili. Ruští separatisté také opakovaně uvádějí, že chtějí obsadit další ukrajinská města. Jak uvádí aktuální zpráva UNHCR ve městě Mariupol byly zabity desítky lidí a domovy cca 1000 lidí byly zničeny. Obdobně se boje dotýkaly v minulosti například Oděsy, kde je situace i nadále (zejména v těchto dnech, tj. před prvním výročím tragédie v Domě odborů) velmi vypjatá. V Charkově (v Charkovské oblasti) dochází k opakovaným teroristickým útokům, během kterých dochází k zabíjení pokojných civilistů. Správní orgán dále zcela pominul otázku mobilizace probíhající na Ukrajině, kdy se měl dle názoru žalobce správní orgán důkladně zabývat otázkou, zda je žalobce mobilizací ohrožen a zda tento důvod nepředstavuje azylově-relevantní důvod, či zda všechny tyto skutečnosti představují skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Aktuálně konflikt, ať už je nazván jakkoliv, stál životy již několik tisíc osob (15.000), přičemž je zjevné, že dohody o míru nejsou naplňovány žádnou ze stran konfliktu. Žalovaný tedy dle názoru žalobce nejen, že nedostatečně zhodnotil otázku aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině ve vztahu k § 12 zákona o azylu, ale i při hodnocení možného udělení doplňkové ochrany. Situace na Ukrajině, tak jak ji vykresluje správní orgán, je zcela v rozporu s realitou.

Dále má žalobce za to, že správní orgán nijak nevěnoval pozornost hodnocení důvodů, které tvrdil ve vztahu k otázce humanitárního azylu. V ČR žije posledních více než 15 let, během této doby se, jak stojí i v samotném napadeném rozhodnutí, pokoušel na zastupitelském úřadě Ukrajiny, mimo jiné, zajistit si nový cestovní pas, aby mohl svoji nelehkou pobytovou situaci v ČR řešit. Během svého pobytu na území ČR si vytvořil nenahraditelné a silné sociální vazby, které při hodnocení žádosti měly být správním orgánem zohledněny při rozhodování. Jakkoliv tyto důvody nejsou dostatečné pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, měly by být správním orgánem hodnoceny minimálně v otázce azylu tzv. humanitárního.

Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nikdy se nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 15. 1. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), ve které uvedl, že je ukrajinské národnosti, katolického vyznání a že on sám, ani nikdo z jeho rodiny není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Vojenskou službu vykonal v letech 1973-1975 u pozemního vojska. Uvedl, že na Ukrajině má matku, sestru, dceru a bývalou manželku. Dosáhl středoškolského vzdělání, na Ukrajině a v ČR vykonával zednické práce. Ukrajinu opustil naposledy v roce 1998, kdy odjel do ČR za prací. Do odjezdu z vlasti žil v obci Ch. v Zakarpatské oblasti. Do ČR v roce 1998 cestoval autobusem přes Slovensko na základě cestovního pasu a víza. Uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu v ČR kvůli situaci, která je nyní na Ukrajině. V minulosti již o azyl v ČR žádal, a to v roce 2000, ale s negativním výsledkem – jeho řízení bylo zastaveno.

V průběhu pohovoru k žádosti uvedl, že naposledy byl na Ukrajině hlášen v obci Ch. v Zakarpatské oblasti, kde bydlel ve vlastním bytě, kde nyní žije jeho bývalá manželka, dcera s manželem a dětmi. Dodal, že s dcerou a matkou je v kontaktu. Svou vlast opustil v roce 1998, protože tam zavřeli továrny a nebyla práce. Situace na Ukrajině je celkově špatná, není práce a nikdo neví, co se tam děje. Měl platné vízum, pas mu platil do roku 2007, poté zde žil bez dokladů. Uvedl, že navázal kontakt se zastupitelským úřadem Ukrajiny v ČR ohledně vyřízení nového cestovního pasu, ale bylo mu řečeno, že by musel odjet na Ukrajinu. Měl problémy s policií a kvůli dokladům byl podmíněčně odsouzen. Uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, protože nemá kam jít a kvůli celkové situaci na Ukrajině, konkrétně kvůli špatné ekonomické situaci a nedostatku pracovních příležitostí. Ve vlasti nikdy neměl žádné problémy s úřady, soudy, policií, armádou, ani jinými státními orgány. V případě návratu do vlasti se obává, že se z něj stane bezdomovec a nebude mít práci. Chtěl by zde být legálně, oficiálně pracovat, aby si mohl vydělat a vrátit se na Ukrajinu s nějakými penězi a měl tam lepší život.

Dne 10. 4. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že co se týče zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině, tak správní orgán s odkazem na citované informační zdroje i skutečnosti obecně známé, např. ze zpravodajství či běžně dostupných médií, konstatuje, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Žalobce pochází ze západní části země, ze Zakarpatské oblasti. Tato oblast je velmi vzdálená od ozbrojených střetů a bezpečnostní situace se tu nijak nezměnila. Dále uvedl, že v průběhu

řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 14. 8. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 správního řádu a § 12, §13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu, tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ nezákonnosti, kterou tvrdí (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmito požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by

žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že žalovaný vycházel z neaktuálních podkladů. V obecné rovině není na překážku použití starších zpráv ze země původu, pokud se situace v dané zemi podstatně nezměnila. V projednávané věci je soudu známo z veřejně dostupných zdrojů, že základní informace potřebné k posouzení žádosti žalobce uvedené ve zprávách shromážděných žalovaným (lokalizace konfliktu na jih a jihovýchod Ukrajiny, klidná situace na západě země) jsou stále aktuální a žalobce jejich použitelnost nijak věcně nezpochybnil – argumentace bombovými útoky v Charkově a Oděse, není vzhledem k ojedinělosti těchto útoků a jejich vzdálenosti od zakarpatské Ukrajiny, případná.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nedostatečně zhodnotil otázku aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině ve vztahu k § 12 zákona o azylu. Tato námitka není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu *Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V případě žalobce však nebylo zjištěno, že by byl na Ukrajině pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by mu hrozilo pronásledování pro jeho příslušnost k některé ze skupin vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu – ostatně žalobce sám nic takového v průběhu správního řízení (a ani v podané žalobě) netvrdil. Soud tak konstatuje, že § 12 zákona o azylu se na jeho situaci nijak nevztahuje. Argumentuje-li žalobce probíhající mobilizací, pak soud konstatuje, že tato argumentace není vzhledem k věku žalobce (který je starší 60 let) případná.

Žalobce rovněž uvedl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jelikož mu hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani tato námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu*“. Toto ustanovení transponuje do českého právního řádu ustanovení čl. 15 písm. c) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle kterého „*Vážnou újmu se rozumí vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu*“.

V rozsudku ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. C-465/07, uvedl Evropský soudní dvůr (dále jen „ESD“), že *„čím více je žadatel případně schopen prokázat, že je specificky dotčen z důvodu skutečností vlastních jeho osobní situaci, tím nižší míra svévolného násilí bude požadována pro to, aby mohl mít nárok na podpůrnou ochranu“*.

Z rozsudku ESD tak lze pro výklad čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice [a tím i § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu] dovodit koncept, který zahraniční odborná literatura označuje jako „sliding scale“. Jinak řečeno, pokud předmětné území není ve stavu tzv. totálního konfliktu (tedy konfliktu, který zahrnuje celé území a vyznačuje se vysokou intenzitou ohrožení pro všechny civilisty nacházející se v daném teritoriu), je pro přiznání doplňkové ochrany zapotřebí prokázat určitou míru specifického dotčení, vyplývajícího z osobních charakteristik a situace žadatele, přičemž tato míra individualizace musí být tím větší, čím nižší je rozsah a intenzita probíhajícího konfliktu.

Poté, co soud aplikoval výše zmíněný koncept na situaci žalobce, dospěl k závěru, že mu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí. Ze zpráv shromážděných žalovaným i z veřejně dostupných informací je nepochybné, že se Ukrajina ve stavu totálního konfliktu nenachází. K ozbrojeným střetům vyznačujícím se značným rizikem pro civilní obyvatelstvo dochází pouze na menší části území (Doněcká a Luhanská oblast), navíc značně vzdáleného od bydliště žalobce a jeho rodiny. Situace na západě Ukrajiny je dle dostupných informací bezpečná. Jelikož se tedy Ukrajina nenachází ve stavu totálního konfliktu, musel by žalobce prokázat, že je probíhajícím konfliktem „specificky dotčen“ – tedy, že hrozí ohrožení jeho života či důstojnosti ve větší míře, než ostatním obyvatelům dotčené oblasti. Žalobce však žádné takové skutečnosti v průběhu správního ani soudního řízení neuvedl a soud tak uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobci vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí.

Jako důvodnou neshledal soud ani námitku, že žalobci hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce tuto námitku nijak blíže nerozvedl, neuvedl, s jakými mezinárodními závazky by mělo být jeho vycestování v rozporu a soud tak konstatuje, že tato námitka není pro svou obecnost žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Soud však konstatuje, že napadené rozhodnutí není možno přezkoumat vůbec, jelikož se v této otázce omezuje pouze na strohé konstatování, že *„správní orgán konstatuje, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje“*. Takové odůvodnění je však evidentně nedostatečné, jelikož z něj nelze ani seznat, jaké okolnosti bral žalovaný při svém rozhodování v úvahu a přezkoumat je proto možné není.

Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Proto napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby věc znovu posoudil v souladu s právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 10.200,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. července 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová